

Tytti Karjalainen, 10 v.
Oulu

TALSI, KADONNEITTEN TAVAROIDEN MAA

Esittely: Olen Tilda, ikäni on 9 vuotta. Pidän eläimistä, etenkin hevosista. Soitan myös oboeta. Olen "hiukan" hajamielinen ja unohdan tavaroitani minne sattuu. Kerron nyt millainen juttu minulle kerran tapahtui.

Eräänä päivänä kävelin koulusta kotiin. Yhtäkkiä huomasin, että avaimeni oli poissa. Missä ihmeessä se voi olla. Muistelin minne olisin voinut jättää sen. Samassa nipussa olivat minun koti-, pyörän- ja päiväkirjan avaimet. Voi ei, äiti saa raivokohtauksen. "Onneksi vaari asuu lähellä, että voin mennä sinne", huokaisin.

Kun tulin vaarille, vaarin avustaja tuli avaamaan (vaari on 83 vuotta eli aika vanha). Vaarin avustajan nimi on Lumi-Marja. Hän ohjasi minut olohuoneeseen, missä vaari katsoi uutisia. Lumi-Marjan lähdettyä istuimme vaarin kanssa pitkään hiljaa, sitten vaari alkoi yhtäkkiä puhua: "Oletkos Tilda koskaan hukannut mitään?" Oliko hän unohtanut, että olin hukannut hänen solmioneulan, ajattelin, mutta ääneen sanoin "Olen minä joskus, kai". – "No kuule, tiedätkö minne tavarat menevät, kun ne menevät hukkaan?" hän jatkoi kyselyään. "En tiedä" sanoin. "Ne menevät kadonneitten tavaroiden maahan eli Talsiin, eli hyvin, hyvin talteen eli hukkaan." – "Ai, en tiennytkään. Täytyy mennä, äiti on varmaan tullut jo kotiin", sanoin ja lähdin. Koko kotimatkan mietin vaarin kertomaa tarinaa: Talsi, kadonneitten tavaroiden maa.

Seuraavana päivänä päätin lähteä etsimään sitä Talsia. Otin mukaani leivän, sillä matkassa voisi kestää aika kauan. Otin myös vara-avaimet, kun omani menivät hukkaan. Mietin missä se sellainen Talsi voisi olla. Sitten hoksasin: Talsihan voisi olla KAATOPAIKKA. Päätin heti lähteä kaatopaikalle. Kello oli nyt kuusi ja jos lähtisin kaatopaikalle nyt, niin kun tulisin kotiin, kello olisi suunnitelmien mukaan jo yksitoista. Noh, päätetty mikä päätetty.

Läheiselle kaatopaikalle oli neljä kilometriä. Olen kävellyt jo ainakin tuhat kilometriä, sanoin mielessäni, kun edessäni oli kyltti: KAATOPAIKKA 2 km. Voi ei, tällä vauhdilla tulen kotiin vasta kello kaksi yöllä. Ei auta muu kun liftata. Vastaan tuli monta henkilöautoa, pakettiauto, kuorma- ja matkailuautoja. Sitten vastaan tuli pieni kupla, jota ajoi mummo, jonka nimi oli Unelma. Unelma ja minä lähdimme matkaan. Unelma kysyi: "Minne olet näin myöhään menossa, tyttöseni?" – "Olen matkalla kaatopaikalle", vastasin. "Kaatopaikalle, herranen aika, näin myöhään ja ihan yksin, mitä sinä siellä teet?" mummo kysyi. "Etsin", vastasin. Mummo jatkoi: "Mitä sinä sieltä etsit?" – "Talsia, mutta sinä et varmaan tiedä siitä", sanoin. "Tiedänhän minä, se on se paikka, johon kaikki tavarat menee, kun ne menee hukkaan, vai mitä?" Unelma huudahti. "Joo, mistä sinä sen tiesit?" hämmästelín. "Olen lukenut siitä" hän vastasi. "No, olen menossa etsimään sitä", sanoin täynnä päättäväisyyttä. "H a h a h a, ei Talsi ole kaatopaikalla", Unelma nauroi. "No missä se sitten kerta on, jos se ei ole kaatopaikalla", sanoin pettyneenä. "Mhh", hän hymähti, "en ole varma, mutta kirjassa sanottiin, että Talsi olisi siellä, missä kaikki hukkaan menevät tavarat ovat. "Hei, kaatopaikka on tuossa, kiitos ja näkemiin", Unelma sanoi ja kurvasi pienellä kuplallaan pois.

Samaan aikaan kotona äiti kauhisteli: "Voi herranen aika, missä Tilda on? Hänhän lähti pihalle. Voi ei, en anna itselleni anteeksi, jos hänelle on sattunut jotain. Hän on HUKASSA!"

Juuri sinä hetkenä, kun äiti sanoi HUKASSA, käännyn ja huomasin, etten olekaan kaatopaikalla, vaan missä?? Ympärilläni oli kauheasti tavaraa, mutta ei käyttökeltontonta, vaan ihan käyttökelpoista tavaraa. Sormuksia, kelloja, liikuntavaatteita! Hei, tuossahan ovat minun avaimet. Otin ne käteeni, samassa näin kadottamani sukat, äidin esiliinan, meidän luokkalaisen Viivin kynän – ja mikäs se tuossa kimaltaa? Vaarin solmioneula!!! "Jehna, mikä paikka!" sanoin. Täältäähän löytyy kaikki kadottamani tavarat. Kävelin eteenpäin ja näin edessäni: piparkakkuja, kaivoshakkuja, rotanloukkuja, ongenkoukkuja, sateenvarjoja, hammasharjoja, kynsilakkoja, nastoja ja vastoja ja sitten vielä sonnin nenärenkaita... Hei tämähän se voisi olla se Talsi, täällä on kaikki hukkaamani tavarat, ajattelin.

Säpsähdin ajatuksistani, kuulin jostain kaukaisuudesta sireeniäänen. Se lähestyi minua. Käännyn katsomaan taakseni, mistä ääni kuuluu. Näin lähestyvät välkkyvät valot. Sieltä tuli täyttä vauhtia poliisiauto, joka pysähtyi eteeni. Autosta nousi kaksi virkapukuista miestä. Toinen kysyi minulta: "Oletko Tiina-Amanda Ström?" – "Olen, mutta sano Tildaksi vaan", vastasin. "Äitisi lähetti meidät etsimään sinua, olet kuulemma hukassa", poliisi jatkoi. "En minä ole hukassa, olen hyvässä tallessa. Tässä on Talsi.." huudahdin ja käännyn katsomaan Talsia, mutta se olikin hävinnyt samoin kuin löytämäni avaimet ja vaarin solmioneula. "Kyllä se oli tässä juuri äsken", ihmettelin. "Tulepas autoon tyttöseni, niin viemme sinut äitisi luokse parempaan talteen", poliisi naurahti ja rykäisi äänekkäästi. Nousimme autoon ja köröttelimme kotiin, missä äiti onnesta itkien juoksi minua vastaan. Menimme sisään ja äiti antoi minulle kupillisen kaakaota samalla, kun kerroin hänelle koko tarinan kaatopaikasta, Unelmasta, Talsista ja poliiseista. Tarinan päätyttyä äiti tokaisi: "Noh, nyt olet saanut käydä kadonneitten tavaroitten maassa!"

LOPPU